

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΙΓ΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Α΄

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΕΠΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ: Της Δευτέρας 1 Μαρτίου 2010 ώρα 7.00 μ.μ.
και της Παρασκευής 5 Μαρτίου 2010, ώρα 11.00 π.μ.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ

Δευτέρα 1-3-2010

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΠΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τους Υπουργούς Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης

1. ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΙΠΡΑΣ

2. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΑΜΜΑΝΑΤΙΔΟΥ-ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ

3. ΗΡΩ ΔΙΩΤΗ

4. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΡΙΤΣΑΣ

5. ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ

6. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ

7. ΜΙΧΑΗΛ ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗΣ

8. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ

9. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

10. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

11. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΟΥΛΗΣ

12. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΗΣ

13. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΨΑΡΙΑΝΟΣ

Θέμα: Την εξασφάλιση της βιωσιμότητας και του δημόσιου και αναδιανεμητικού χαρακτήρα του ελληνικού συστήματος κοινωνικής ασφάλισης.

Τους τελευταίους μήνες, το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης έρχεται στο προσκήνιο της δημόσιας συζήτησης μέσα σε ένα κλίμα κινδυνολογίας και πανικού για το μέλλον του ασφαλιστικού μας συστήματος. Για τον ΣΥΡΙΖΑ, το ελληνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης διανύει αναμφίβολα μια περίοδο κρίσης. Η κρίση όμως αυτή δεν είναι αποτέλεσμα παρθενογένεσης αλλά συνέπεια των διαδοχικών και διαχρονικών πολιτικών όλων των κυβερνήσεων από το 1950 μέχρι σήμερα.

Οι παρεμβάσεις που έγιναν στο ασφαλιστικό σύστημα της χώρας κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες από τις κυβερνήσεις του δικομματισμού αντιμετώπιζαν το ασφαλιστικό πρόβλημα ως πρόβλημα παροχών. Έτσι, τα μέτρα που πάρθηκαν κατευθύνθηκαν κυρίως στη συμπίεση των παροχών και στη συρρίκνωση των δικαιωμάτων, ιδίως των νέων ασφαλισμένων. Όλοι οι νόμοι της ΝΔ (ν. 1902/90, 2084/92, 3655/08) αλλά και του ΠΑΣΟΚ (ν. 3029/02) κινήθηκαν στην ίδια λογική της υποβάθμισης των ασφαλιστικών παροχών, της ιδιωτικοποίησης τμήμα-

τος της κοινωνικής ασφάλισης, της δρομολόγησης μιας βίαιης ενοποίησης των ασφαλιστικών ταμείων, της αύξησης των εισφορών, της μείωσης των συντάξεων και της διεύρυνσης του χρόνου ασφάλισης, με μεγαλύτερα θύματα τους νέους και τις γυναίκες.

Όμως οι παρεμβάσεις αυτές αποδείχτηκαν ατελέσφορες και το πρόβλημα της βιωσιμότητας του συστήματος δεν αντιμετωπίστηκε, ακριβώς γιατί το ασφαλιστικό μας πρόβλημα δεν είναι πρόβλημα παροχών αλλά πρωτίστως πρόβλημα πόρων. Το ελληνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης υφίσταται μια τεράστια αιμορραγία πόρων, η οποία κατά κύριο λόγο οφείλεται: α) στο χαμηλό επίπεδο απασχόλησης, που εμποδίζει την αυτοτροφοδότηση του συστήματος με νέους πόρους, β) στη μάλιστα της εισφοροδιαφυγής και της ανασφάλιστης εργασίας, που στερούν από το σύστημα τις βασικές πηγές χρηματοδότησής του και γ) στην ανορθολογική και συχνά σκανδαλώδη διαχείριση της περιουσίας των Ταμείων, που έχει ως αποτέλεσμα τη διαχρονική αφαίμαξη των αποθεματικών τους.

Η μεγάλη αφαίμαξη των αποθεματικών των Ταμείων ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του '50 και συνεχίστηκε για 40 περίπου χρόνια, με ευθύνη των εκάστοτε

κυβερνήσεων. Για το μεγαλύτερο μέρος αυτής της περιόδου τα διαθέσιμα κεφάλαια των Ταμείων κατετίθεντο υποχρεωτικά στην Τράπεζα της Ελλάδας και τοκίζονταν αρχικά με μηδενικό και πολύ αργότερα με ένα επιτόκιο χαμηλότερο από το τρέχον επιτόκιο ταμειευτηρίου, καθώς και από τον πληθωρισμό, με αποτέλεσμα τη δραματική μείωση της πραγματικής τους αξίας. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 επιτράπηκε η επένδυση των αποθεματικών των Ταμείων σε κρατικά ομόλογα, ακίνητα και μετοχές, με στόχο την τόνωση του χρηματιστηρίου και την ενίσχυση της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με τη χρηματιστηριακή κρίση της περιόδου 1999-2002 και 2008-2009, είχε ως αποτέλεσμα την εξανέμιση περίπου 7 δις ευρώ, ενώ οι απώλειες που υπέστησαν τα ασφαλιστικά ταμεία από το πρόσφατο σκάνδαλο των δομημένων ομολόγων ξεπερνούν το 1 δις ευρώ.

Το κράτος είναι σήμερα ο μεγαλύτερος κακοπληρωτής των ασφαλιστικών ταμείων. Τα χρέη του ελληνικού δημοσίου προς το σύνολο των Ταμείων ξεπερνούν τα 12 δις ευρώ, ενώ μόνο για το ΙΚΑ ανέρχονται σε 9 δις ευρώ. Παράλληλα, τεράστιο είναι το κόστος που επωμίζονται τα Ταμεία στο πλαίσιο της υλοποίησης της διοικητικής και ασφαλιστικής ενοποίησης και των προγραμμάτων εθελούσιας εξόδου. Ενδεικτικά αναφέρουμε την επιβάρυνση του ΙΚΑ με το ποσό των 142 εκατ. ευρώ για την κάλυψη ελλειμμάτων του κλάδου σύνταξης του ΤΑΠ-ΟΤΕ.

Η απώλεια πόρων για το ασφαλιστικό σύστημα, εξαιτίας της ανεργίας, των ελαστικών μορφών απασχόλησης, της εισφοροδιαφυγής και της αδήλωτης εργασίας, υπερβαίνει τα 16 δις ευρώ ετησίως, με τάση περαιτέρω αύξησης. Το ΙΚΑ χάνει μόνο από την αδήλωτη εργασία τουλάχιστον 2,5 δις ευρώ το χρόνο, ενώ η εισφοροδιαφυγή (30% στο Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ., 35% στον Ο.Α.Ε.Ε., 50% στον ΟΓΑ) και η εισφοροκλοπή στερούν κάθε χρόνο από το ασφαλιστικό μας σύστημα 8 δις ευρώ. Μελέτες που έχουν γίνει δείχνουν ότι, αν η εισφοροδιαφυγή περιοριστεί κατά 20 ποσοστιαίες μονάδες, τότε θα υπάρξει όφελος ισοδύναμο με 7 χρόνια βιωσιμότητας για το σύστημα.

Αντιθέτως, το προσδοκώμενο όφελος από μια πιθανή αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης είναι εξαιρετικά περιορισμένο. Πρόσφατες μελέτες δείχνουν ότι, αν το όριο ηλικίας αυξηθεί κατά 1 έτος (από τα 65 στα 66), το σύστημα θα κερδίσει μόλις 3,5 μήνες βιωσιμότητας, ενώ μια πιθανή αύξηση του ορίου ηλικίας κατά 2 έτη (από τα 65 στα 67) θα επιφέρει όφελος ισοδύναμο με την αύξηση της βιωσιμότητας του συστήματος το πολύ κατά 6,5 μήνες.

Εξίσου αντικοινωνική και ατελέσφορη θα ήταν άλλωστε και οποιαδήποτε προσπάθεια περαιτέρω μείωσης των ήδη χαμηλών συντάξεων. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, το 70% του συνόλου των καταβαλλόμενων συντάξεων κινείται κοντά στο κατώτατο όριο. Παρότι το ύψος των ασφαλιστικών εισφορών στη χώρα μας είναι από τα υψηλότερα στην ΕΕ, το 65% των συνταξιούχων του ΙΚΑ λαμβάνει συντάξεις μέχρι 600 ευρώ, οι συντάξεις του ΟΓΑ κινούνται στα όρια του προνοιακού επιδόματος, ενώ ο πραγματικός μέσος όρος αναπλήρωσης του συντάξιμου μισθού, με την πάροδο του χρόνου, αγγίζει μόλις και μετά βίας το 44%.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι το πρόβλημα του ασφαλιστικού μας συστήματος, ενός συστήματος που χαρακτηρίζεται ταυτόχρονα από υψηλό κόστος και από

χαμηλές παροχές, δεν είναι ένα έκτακτο και συγκυριακό πρόβλημα, ούτε ένα πρόβλημα αυτόνομο και αυθύπαρκτο, όπως παρουσιάζεται από την κυβέρνηση. Πρόκειται αντιθέτως για ένα χρόνιο διαρθρωτικό πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας, που συνδέεται στενά με την ακολουθούμενη οικονομική πολιτική και την πολιτική απασχόλησης τόσο της σημερινής όσο και της προηγούμενης κυβέρνησης.

Η οικονομική πολιτική των κυβερνήσεων του δικομματισμού έπληξε καίρια τις εργασιακές σχέσεις και οδήγησε στην πλήρη απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, ναρκοθετώντας έτσι τα θεμέλια του ασφαλιστικού μας συστήματος. Όλοι οι νόμοι του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ (ν. 1892/90, 2639/98, 2874/00, 2956/01, 3385/05, 3429/05, άρθρο 56 του ν. 3691/08) είχαν ως αποτέλεσμα τη γενίκευση των ελαστικών μορφών απασχόλησης τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα, την αποδυνάμωση της συλλογικής δράσης και της διαπραγματευτικής θέσης των εργαζομένων και την ανοχή και διεύρυνση της αδήλωτης εργασίας. Σήμερα πάνω από το 30% των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα εργάζεται με επισφαλείς σχέσεις εργασίας (συμβάσεις έργου, stage, μερική απασχόληση, ενοικιαζόμενη εργασία), ενώ οι ανασφάλιστοι εργαζόμενοι –στην πλειοψηφία τους Έλληνες, και μάλιστα νεαρής ηλικίας– αγγίζουν το 1.100.000.

Η ραγδαία αλλαγή των εργασιακών σχέσεων και η πλήρης απορρύθμιση της αγοράς εργασίας συνοδεύτηκαν από την υποβάθμιση και τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους, οξύνοντας ακόμη περισσότερο την κρίση της κοινωνικής ασφάλισης. Στο πλαίσιο μιας μονεταρστικής εμπνεύσεως δημοσιονομικής πειθαρχίας που αντιμετωπίζει τις κοινωνικές δαπάνες εν γένει ως απειλή για την οικονομία, η κοινωνική ασφάλιση γίνεται αντιληπτή ως δημοσιονομικό βάρος που πρέπει να ρυθμιστεί προκειμένου να περιοριστεί το δημόσιο έλλειμμα.

Επικαλούμενη τον δημοσιονομικό εκτροχιασμό της χώρας, η σημερινή κυβέρνηση επισπεύδει το άνοιγμα του Ασφαλιστικού, ανατρέποντας πλήρως τις προεκλογικές εξαγγελίες της αλλά και τον αρχικό μετεκλογικό σχεδιασμό της για «μεσοπρόθεσμη και ήπια προσαρμογή». Η αποδόμηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης επιχειρείται μέσω ενός προσχηματικού διαλόγου, που υπονομεύεται τόσο από την έλλειψη συγκεκριμένης ατζέντας όσο και από την απουσία συμφωνίας ως προς τα βασικά οικονομικά μεγέθη του συστήματος.

Η νέα πολιτική ηγεσία του υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης συνεχίζει την πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και της ΝΔ. Η μείωση της κρατικής χρηματοδότησης των ασφαλιστικών ταμείων στον προϋπολογισμό του 2010, σε συνδυασμό με τη διατήρηση των βασικών διατάξεων του νόμου Πετραλιά (αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης των γυναικών, αυξημένο «πέναλτι» σε περίπτωση πρόωρης αποχώρησης από την εργασία, καθώς και δραστική μείωση των επικουρικών συντάξεων), δεν αφήνει καμία αμφιβολία ότι πρόθεση της κυβέρνησης είναι να προχωρήσει σε δημοσιονομικού χαρακτήρα παρεμβάσεις, που θα οδηγήσουν σε ακόμη μεγαλύτερη συρρίκνωση των ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, αντί να θίξει τον πυρήνα της κακοδαιμονίας του συστήματος, που δεν το αφήνει να ισορροπήσει.

Η ακολουθούμενη οικονομική πολιτική θα οξύνει ακόμη περισσότερο την κρίση της κοινωνικής ασφάλισης. Α-

πό τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνει ο πρωθυπουργός έναντι των Βρυξελλών για τη μείωση του ελλείμματος και από τις πιέσεις του Ο.Ο.Σ.Α. για την προώθηση «δομικών αλλαγών» στο συνταξιοδοτικό σύστημα και στο σύστημα υγείας, προκύπτει ότι μεθοδεύεται η μετατροπή της κοινωνικής ασφάλισης από δικαίωμα για όλους σε εμπόρευμα που επιφυλάσσεται σε λίγους. Με πρόσχημα τον περιορισμό του δημοσιονομικού ελλείμματος, επιχειρείται η εγκατάλειψη του δημόσιου και αναδιανεμητικού χαρακτήρα του ασφαλιστικού συστήματος, που θεμελιώνεται στην αρχή της αλληλεγγύης των γενεών και της ασφαλιστικής αλληλεγγύης των πολιτών, και υιοθετούνται στη θέση του μορφές ασφάλισης κεφαλαιοποιητικού τύπου, που βασίζονται στη λογική της ατομικής αποταμίευσης εισφορών.

Παρά τις προεκλογικές εξαγγελίες της κυβέρνησης για ενίσχυση της συμμετοχής του κράτους στην τριμερή χρηματοδότηση του συστήματος, η κρατική επιχορήγηση των ασφαλιστικών ταμείων περικόπτεται στον προϋπολογισμό του 2010 κατά 12,4% σε σχέση με το 2009. Την ίδια στιγμή, οι δαπάνες κοινωνικής προστασίας μειώνονται κατά 5,9%, ενώ παράλληλα δρομολογείται η σταδιακή αλλά πλήρης απόσυρση του κράτους από τη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφάλισης μέσω της προώθησης του συστήματος των τριών πυλώνων.

Οι σχεδιαζόμενες αλλαγές στη δομή του ασφαλιστικού συστήματος συνεπάγονται: α) τη θεσμοθέτηση μιας ενιαίας βασικής σύνταξης προνοιακού επιπέδου για όλους τους ασφαλισμένους, β) την καθιέρωση αναλογικής σύνταξης στη βάση μιας ανταποδοτικής σχέσης εισφορών – παροχών, το ύψος της οποίας θα εξαρτάται από το σύνολο εισφορών και ετών εργασίας και όχι από την τελευταία πενταετία, όπως ισχύει σήμερα, γ) τη δημιουργία Ταμείων επαγγελματικού τύπου, που θα έχουν τη μορφή ΝΠΙΔ, θα λειτουργούν με το κεφαλαιοποιητικό σύστημα και θα απορροφήσουν σταδιακά την επικουρική ασφάλιση, δ) την παράλληλη προώθηση της αμειωμένης ιδιωτικής ασφάλισης στη βάση ατομικών ή συλλογικών ασφαλιστήριων συμβολαίων. Στα παραπάνω προστίθεται και η παροχή φορολογικών κινήτρων για την ενίσχυση της βιομηχανίας της ιδιωτικής ασφάλισης, η οποία καλείται να διαδραματίσει τη μόνη παρεχόμενη διέξοδο απέναντι στη σταδιακή απόσυρση του κράτους από τη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφάλισης.

Την ίδια στιγμή, θεσπίζονται μια σειρά από κίνητρα και αντικίνητρα «εθελοντικής» παραμονής στην εργασία. Συγκεκριμένα, εξετάζεται η επιβολή όλο και μεγαλύτερης «ποινής» μείωσης της καταβαλλόμενης σύνταξης για κάθε έτος πρόωρης αποχώρησης, ενώ παράλληλα προβλέπονται κίνητρα παραμονής στην εργασία ακόμη και μετά τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος. Οι ρυθμίσεις αυτές ισοδυναμούν πρακτικά με έμμεση αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και των εισφορών των εργαζομένων μέσω της παράτασης του εργάσιμου βίου.

Επιπλέον, με άλλοθι την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία, με ευθύνη της προηγούμενης κυβέρνησης, βασίστηκε στο χαρακτηρισμό της ασφάλισης των δημοσίων υπαλλήλων ως επαγγελματικής, η κυβέρνηση καταργεί τις υφιστάμενες θετικές διακρίσεις υπέρ των μητέρων ανήλικων τέκνων που εργάζονται στο Δημόσιο. Περίπου 120.000 εργαζόμενες θα υποχρεωθούν έτσι να παραμείνουν στην εργασία τους για 5 έως και 17 έτη παραπάνω.

Όσον αφορά το καθεστώς της διαδοχικής ασφάλισης, που έχει ως αποτέλεσμα μεγάλο μέρος των ασφαλισμένων να παίρνει έως και 30% μικρότερη σύνταξη, ο κ. υπουργός, ενώ αρχικά είχε εξαγγείλει την αποκατάσταση αυτής της αδικίας, με νεότερες δηλώσεις του υπαναχωρεί, κάνοντας λόγο απλώς για διορθωτικές κινήσεις, χωρίς να δεσμεύεται για την πλήρη διασφάλιση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των διαδοχικά ασφαλισμένων.

Παράλληλα, η νέα πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης αρνείται μέχρι σήμερα να ξεκαθαρίσει τους όρους και τον τρόπο διενέργειας της προωθούμενης ενοποίησης των ασφαλιστικών ταμείων, καθώς και να αναλάβει οποιαδήποτε δεσμευση για την ανάληψη του κόστους των επιχειρούμενων ενοποιήσεων από το κράτος και για τη διασφάλιση των κεκτημένων δικαιωμάτων των ασφαλισμένων. Ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν και παραμένει υπέρ της ενοποίησης των ασφαλιστικών ταμείων. Θέτει όμως ως προαπαιτούμενο την αυστηρή τήρηση μιας σειράς προϋποθέσεων, προκειμένου οι επιχειρούμενες ενοποιήσεις να μην οδηγήσουν, όπως έγινε στο παρελθόν, στη συρρίκνωση των δικαιωμάτων των ασφαλισμένων και στην επιβάρυνση του φορέα υποδοχής με το κόστος της ενοποίησης.

Στον τομέα των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών (BAE), η σημερινή κυβέρνηση συνεχίζει την πολιτική της ΝΔ και της Επιτροπής Μπεχράκη. Η εξαίρεση εκατοντάδων χιλιάδων ασφαλισμένων από το καθεστώς των BAE στερεί από το σύστημα πολύτιμους πόρους προς όφελος των εργοδοτών, που θα καταβάλλουν μειωμένες εισφορές στα Ταμεία. Την ίδια στιγμή, παλαιοί ασφαλισμένοι, ενταγμένοι στα BAE, κινδυνεύουν να βρεθούν στο δρόμο, αφού είναι βέβαιο ότι οι εργοδότες θα προτιμήσουν να προσλάβουν νεότερους σε ηλικία εργαζομένων που θα έχουν αποκλειστεί από τη λίστα των BAE.

Στην ίδια λογική της δραστηκής μείωσης της συνεισφοράς της εργοδοσίας στη χρηματοδότηση του συστήματος κινούνται άλλωστε και οι προτάσεις του κ. υπουργού για αντικατάσταση των εργοδοτικών εισφορών από ένα φόρο επί του τζίρου των επιχειρήσεων και για καθιέρωση πάγιου συστήματος ρύθμισης των οφειλών των επιχειρήσεων προς τα Ταμεία, με το οποίο παγιώνονται οι χαριστικές ρυθμίσεις για τους εργοδότες που εισφοροδιαφεύγουν.

Με πρόσχημα την εξοικονόμηση πόρων μέσω της πάταξης της σπατάλης και της διαφθοράς στις προμήθειες των νοσοκομείων, η κυβέρνηση θέτει στο στόχαστρο τις δημόσιες δαπάνες υγείας. Αντί να δώσει λύση στο χρόνιο πρόβλημα της υποστελέχωσης και υποχρηματοδότησης του δημόσιου συστήματος υγείας, το υποβαθμίζει ακόμη περισσότερο, πριμοδοτώντας τη διαρκώς αυξανόμενη αγορά των ιδιωτικών υπηρεσιών υγείας, αλλά και αποβλέποντας στη στήριξη του φορέα πρωτοβάθμιας φροντίδας του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης αποκλειστικά με τα έσοδα και την παρουσία των κλάδων υγείας των ταμείων, οι οποίοι πάνε για κατάργηση.

Σε όλα τα παραπάνω εμείς αντιπαραθέτουμε τις δικές μας προτάσεις για την οικοδόμηση ενός ισχυρού, αναβαθμισμένου και κοινωνικά αποτελεσματικού ασφαλιστικού συστήματος. Απορρίπτουμε την κινδυνολογία για το μέλλον της κοινωνικής ασφάλισης και αγωνιζόμαστε για τη χάραξη μιας εναλλακτικής, αξιόπιστης και ρεαλιστικής στρατηγικής για την επαρκή χρηματοδότηση του συστήματος, τη διεύρυνση των ασφαλιστικών και συνταξιο-

δοτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών. Υπερασπιζόμαστε τον δημόσιο, αλληλέγγυο και αναδιανεμητικό χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης και απευθυνόμαστε προς τους εργαζομένους, το συνδικαλιστικό κίνημα, τους κοινωνικούς και επιστημονικούς φορείς με αίτημα τη συγκρότηση ενός ισχυρού μετώπου αντίστασης ενάντια στις προωθούμενες αλλαγές.

Πιστεύουμε ότι η δημοκρατική μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος είναι όχι μόνο αναγκαία αλλά και εφικτή. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει όμως τη χάραξη μιας διαφορετικής οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, μιας πολιτικής που βρίσκεται στον αντίποδα των νεοφιλελεύθερων επιλογών των κυβερνήσεων του δικομματισμού και βασίζεται: α) στην αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου μέσω της δικαιότερης κατανομής των φορολογικών βαρών, β) στην εφαρμογή ενός νέου τύπου ανάπτυξης με επίκεντρο την πλήρη, σταθερή και ποιοτική απασχόληση, τη στήριξη των ανέργων και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, και γ) στην ενίσχυση του κοινωνικού κράτους και τη βελτίωση του επιπέδου της παρεχόμενης κοινωνικής προστασίας.

Σε αυτή την κατεύθυνση, ο ΣΥΡΙΖΑ καταθέτει τις δικές του ολοκληρωμένες προτάσεις για την προώθηση μιας σειράς διαρθρωτικών παρεμβάσεων στο επίπεδο της οργάνωσης, της λειτουργίας και της χρηματοδότησης του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, της αναβάθμισης των ασφαλιστικών παροχών και της διεύρυνσης των συνημιδοτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Πιο συγκεκριμένα, ο ΣΥΡΙΖΑ προτείνει και διεκδικεί:

Την κατάργηση όλων των αντισυμβαλλοτικών διατάξεων των νόμων Σιούφα, Ρέππα και Πετραλιά (ν. 1902/90, 2084/92, 3029/02, 3655/08).

Την άρση των ανισοτήτων εις βάρος των ασφαλισμένων μετά την 1/1/93 και την καθιέρωση ενιαίων ασφαλιστικών διατάξεων για όλους τους εργαζόμενους, ανεξαρτήτως χρόνου πρόσληψης, στη βάση των προτάσεων του συνδικαλιστικού κινήματος.

Τη θέσπιση της υποχρεωτικής τριμερούς χρηματοδότησης του κλάδου κύριας σύνταξης και του κλάδου υγείας για το σύνολο των ασφαλισμένων. Για τη μισθωτή εργασία, τα 2/9 των πόρων της κοινωνικής ασφάλισης θα προέρχονται από τις εισφορές των εργαζομένων, τα 3/9 από τον κρατικό προϋπολογισμό και τα 4/9 από τις εργοδοτικές εισφορές. Η επικουρική ασφάλιση θα καλύπτεται από την εγγύηση του κράτους και θα χρηματοδοτείται διμερώς με την ισότιμη συμμετοχή εργαζομένων και εργοδοτών.

Την καταπολέμηση της εισφοροδιαφυγής και της αδήλωτης εργασίας μέσω της πλήρους μηχανοργάνωσης όλων των Ταμείων, της διασταύρωσης και αξιοποίησης στοιχείων από τις επιθεωρήσεις εργασίας, τις εφορίες, τις τράπεζες και τη ΔΕΗ, της ενίσχυσης με προσωπικό, μέσα και πόρους των αρμόδιων ελεγκτικών οργάνων, της ενδυνάμωσης του δικαιώματος παρέμβασης και ελέγχου των συνδικαλιστικών εκπροσώπων των εργαζομένων στις επιχειρήσεις και τα εργοτάξια αλλά και της θέσπισης αυστηρότερων ποινών για όσους χρησιμοποιούν ανασφάλιστη εργασία.

Την κατάργηση των διατάξεων των νόμων που θεσπίζουν χαριστικές ρυθμίσεις για τις οφειλές του κράτους και των εργοδοτών προς τα Ταμεία.

Τον τερματισμό της πολιτικής των εισφοροαπαλλαγών για ανάπτυξη επιχειρήσεων και αύξηση της απασχόλη-

σης μέσω προγραμμάτων του ΟΑΕΔ.

Τη σταδιακή αποκατάσταση των απωλειών που έχουν υποστεί τα Ταμεία από τις αρχές της δεκαετίας του '50 μέχρι σήμερα εξαιτίας της δέσμευσης των διαθέσιμων κεφαλαίων τους σε καταθέσεις με πολύ χαμηλό επιτόκιο και της τοποθέτησης των αποθεματικών τους σε χρηματοοικονομικά προϊόντα.

Τη διαμόρφωση ενός συστήματος αξιοπιστίας, διαφανούς και ασφαλούς αξιοποίησης της περιουσίας των ταμείων και τη δημιουργία ενός νέου αποθεματικού πόρου με διεύρυνση της φορολογικής βάσης σε μορφές πλούτου και μεγάλων εισοδημάτων που σήμερα απαλλάσσονται από τη φορολογία ή υποφορολογούνται και με δέσμευση μέρους της δημόσιας περιουσίας υπέρ της κοινωνικής ασφάλισης.

Την απόδοση στην κοινωνική ασφάλιση του 50% των προστίμων που επιβάλλονται σε επιχειρήσεις για φοροδιαφυγή και για περιπτώσεις αισχροκέρδειας και δημιουργίας καρτέλ.

Την αποπληρωμή των χρεών του κράτους και των ιδιωτών προς τα ασφαλιστικά ταμεία.

Την ορθολογική ενοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων, με τη συμμετοχή και τη συναίνεση των ασφαλισμένων, χωρίς συρρίκνωση των ασφαλιστικών τους δικαιωμάτων και αφού προηγηθεί η διενέργεια αξιόπιστων αναλογιστικών μελετών και η κάλυψη από το κράτος και την εργοδοσία των όποιων ελλειμμάτων υπάρχουν.

Τον έλεγχο και την εποπτεία των Ταμείων, με στόχο την αποτελεσματική, δημοκρατική και διαφανή τους λειτουργία, και την ενίσχυση της συμμετοχής των ασφαλισμένων στα όργανα διοίκησης.

Την κατάργηση όλων των νόμων που απορρυθμίζουν τις εργασιακές σχέσεις ή αποδυναμώνουν τη συλλογική δράση και τη διαπραγματευτική θέση των εργαζομένων.

Την πλήρη ασφάλιση όλων των ανασφάλιστων ή μερικώς ασφαλισμένων εργαζομένων, για όσο χρόνο έχουν εργαστεί, ανεξάρτητα από τη μορφή της σύμβασης εργασίας.

Τη νομοποίηση των μεταναστών στο πλαίσιο μιας νέας μεταναστευτικής πολιτικής και την ένταξή τους στο ασφαλιστικό σύστημα.

Την αναμόρφωση του συστήματος προμηθειών των δημόσιων νοσοκομείων, με στόχο την καταπολέμηση της διαφθοράς και της κερδοσκοπίας των ιδιωτικών φαρμακευτικών εταιρειών, με παράλληλη στήριξη και αναβάθμιση του δημόσιου συστήματος υγείας.

Την κατάργηση του άρθρου 148 του ν. 3655/08, που αυξάνει τον αριθμό των ενσήμων που απαιτούνται για την απόκτηση βιβλιαρίου υγείας.

Τη διεύρυνση της λίστας των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγέλμάτων, με όσα επαγγέλματα, στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα, κρίνονται βαρέα και ανθυγιεινά.

Τη διαμόρφωση των γενικών ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης στα 65 έτη για τους άνδρες και στα 60 για τις γυναίκες, με προοπτική τη μείωσή τους στα 60 και στα 55 αντίστοιχα, καθώς και την επαναφορά του θεσμού της πλήρους συνταξιοδότησης με τη συμπλήρωση 35ετίας, χωρίς όριο ηλικίας. Για τους εργαζομένους στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης ορίζονται στα 60 για τους άνδρες και στα 55 για τις γυναίκες, με προοπτική τα 55 και τα 50 αντίστοιχα.

Την αύξηση του ποσοστού αναπλήρωσης της κύριας σύνταξης στο 80% των συντάξιμων αποδοχών του τε-

λευταίου χρόνου ασφάλισης ή του καλύτερου χρόνου της τελευταίας 10ετίας και της επικουρικής στο 20% του συντάξιμου μισθού.

Την καθιέρωση κατώτερης κύριας σύνταξης ίσης με 20 ημερομίσθια ανειδίκευτου εργάτη και επικουρικής ίσης με 5 ημερομίσθια.

Με βάση όλα τα παραπάνω,

Επερωτώνται οι αρμόδιοι Υπουργοί:

1. Θα καταργήσουν τις αντιασφαλιστικές διατάξεις των νόμων Σιούφα, Ρέππα και Πετραλιά (ν. 1902/90, 2084/92, 3029/02, 3655/2008) και του νόμου 3518/06;
2. Θα εμμένουν στη λογική της προώθησης του συστήματος των τριών πυλώνων;
3. Θα υλοποιήσουν την προεκλογική δέσμευση της κυβέρνησης για ενίσχυση της συμμετοχής του κράτους στην τριμερή χρηματοδότηση του συστήματος;
4. Τι μέτρα προτίθενται να λάβουν για την επαρκή χρηματοδότηση του Ασφαλιστικού Κεφαλαίου Αλληλεγγύης Γενεών (ΑΚΑΓΕ); Δεσμεύονται ότι θα διασφαλίσουν την πλήρη απόδοση των θεσμοθετημένων πόρων του; Δεσμεύονται ότι δεν θα προβούν στην αύξηση της φορολογίας μισθωτών και συνταξιούχων για τη χρηματοδότησή του;
5. Πότε και πώς θα αποκατασταθούν οι απώλειες που

έχουν υποστεί τα ασφαλιστικά ταμεία από τις αρχές της δεκαετίας του '50 μέχρι σήμερα εξαιτίας της ανορθολογικής και συχνά σκανδαλώδους διαχείρισης των αποθεματικών τους; Με ποιον τρόπο θα προωθήσουν την ασφαλή διαχείριση της εναπομείνας περιουσίας των Ταμείων, μακριά από λογικές χρηματιστηριακού ή άλλου τζόγου;

6. Θα εγγυηθεί η κυβέρνηση την τήρηση των θεσμοθετημένων υποχρεώσεων του κράτους προς τα Ταμεία;

7. Θα καταργήσουν τις χαριστικές ρυθμίσεις υπέρ των εργοδοτών που οφείλουν εισφορές στα Ταμεία (ν. 2676/99, όπως έχει τροποποιηθεί με το ν. 3232/04, ν. 3518/06);

8. Θα εμμένουν στην απαλλαγή των εργοδοτών από την υποχρέωση καταβολής των ασφαλιστικών τους εισφορών στο όνομα της ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων;

9. Δεσμεύονται ότι δεν θα μειώσουν το ύψος των εργοδοτικών εισφορών και δεν θα τις αντικαταστήσουν με εισφορά επί του κύκλου εργασιών των επιχειρήσεων;

10. Τι προτίθενται να πράξουν για την καταπολέμηση της εισφοροδιαφυγής και της αδήλωτης εργασίας;

11. Πότε αναμένεται να ολοκληρωθεί η αναλογιστική μελέτη που θα αποτελέσει τη βάση της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης; Σε ποια δεδομένα θα στηρίζονται μέχρι τότε οι προτάσεις της Επιτροπής Ειδικών;

(Αριθμ. Βιβλ. Επερ. 20 Επικ. 17, ημερ. καταθ. 5-2-2010)

